

Benjamin Bezek, Nuša Berce

ZGODBE VSAKDANA

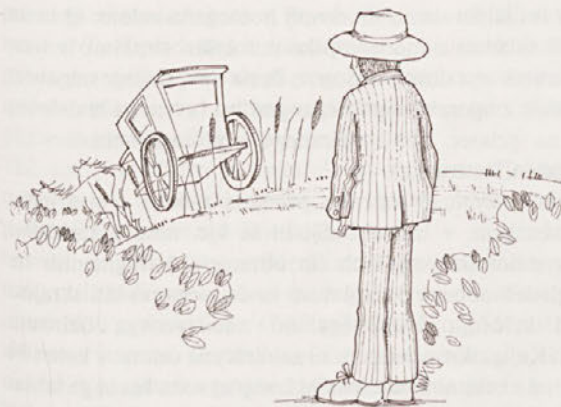
Risba: Tamara Korošec

Fantek mu je prekrizal pot

Nek človek mi je rekel, da se je peljal s kolesom iz Kamnika v Tunjice, kar so se mu pri znamenju na vrhu hriba skrivile špice pri kolesu in moral se je ustaviti. Ko je hotel nadaljevati pot, je srečal enega majčkenega fantka, ki se mu je na pot postavil. Hotel ga je stran postaviti, zato ga je zagrabil za lase, a se je v drot zbedel.

Spomnim se, da so ljudje govorili, da so tam gori pri znamenju med obema vojnoma pobijali kamniške kaznjence.

Pripovedovala je ga. Marija Stele iz Tunjiške mlake, 10. januarja 1998.

Kočija je izginila v močvaru

Oče nekega Gradnika je imel za ženo Furlanko, ki je govorila samo italijansko. Nekega večera je šel v vas in se pozno ponoči vračal domov. Do hiše je bilo treba iti čez gozd in v strmino. Kar zasliši, da gre po cesti kočija s konji. Umaknil se je h grmovju in hotel videti, kdo se pelje ob tej uri. "Bom videl, kdo je in če bodo kakšni poznani, bom prosil, da grem z njimi domov." Pride kočija z dvema paroma lepih konj. Oče je že hotel iti v kočijo, ki je bila

prazna, konji pa kar naprej. Oče nekaj časa gleda za kočijo, potem pa gre zadaj za njo; bilo ga je pošteno strah. Nekaj časa je tista kočija lepo peljala, ko pa so prišli do neke močvare ob cesti, se je pa kočija dvignila, naredil se je ogenj in kočija je šla v tisto močvaru.

Pripovedovala je Olga Bezek iz Ankarana, 1998.

Kaj je blu u tistem kupe, še zdaj ne vajm...

Smo šle, sjestre, z mamu po moline u gozd. Smo šle, pa smo imajle tiste ajmrje žje poune, pa je mama rjekla: „Ala fije, zdaj se usjedmo, da buomo pojajle.“ Najsmo majle veliku sabo, ampak useenu. Puol smo se pa

posajle na kukr en gričk zraun enga kupa smrajčja. Mama pa kar naenkrat: „Vidte kaj, tamla“ Mje kar sedimo une kup se je pa kar pruzdigvat začjeu, pa kar šum't, pa kar pruzdigvat se!!

Smo pobrale use, pa tjekle, da be čimprej od tam pršle!!

Kaj je blu u tistem kupe, še zdaj ne vajm, ampak nobena žvau se naj muogla zvlč med laune šprajne u vajah, da be lahku taku močnu kup pruzdigvala!!

Pripovedovala je ga. Ivanka Širca, Kozarišče, februar 1997.

Vile pr' grade

16 lajt je muogla takrat muoja sjestra m't!

Pa zvečer ata praujo: „Pajdte no u vas po cigaret“; zmjeraj se je šele zvečer spumnu zajne!

No, pa sta še sz starejšo sjestro šle u gostilno in k' sta se vračale je bla žje nuč!

Sta ble puozne pa sta se hitale,

katjera bo praj pršla damu. Ta starejša je rjekla, da gre okul pristave, ta je rjekla, da grje pa pr grade.

Je pršla do une stežičke pr smrajkah k' vuode k cvingerje od grada.

Tam jo je pa kar najkaj ustaulu, da naj muogla napraj!!

Pa obrne glavo pruot vratam od cvingerja, je biu tak čas, da so se pod večer meglice dajlale, pa zagljeda šest vil plajsat!!

Use bajle so ble pa lajpe, nuo strah postalu, da so je šle kar lasje u luft!!

Je huotla teč mimu, pa jo je nazaj pahnilu...

Zatu je stjekla kar nazaj, pa naraunost damu!

Čez mnugu lajt je šla k vračare, vedeževauke. Pa je je ta rjekla: „K' ste bla 16 lajt stara vam je blu danu vid't vile. Ampak tiste vile so ble zle in ena od th vam je plunila na nuogo. Še zdaj nuoste tam madež!!“

In rajs, cajlu žiulejne je sjestro do smrte strašnu nuoga bolajla!!

Pripovedovala je ga. Ivanka Širca, Kozarišče, februar 1997.

